

РЕШЕНИЕ

№ 198

гр. Габрово, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова

Членове: Ива Димова
Симона Миланези

при участието на секретаря Весела Хр. Килифарева
като разгледа докладваното от Ива Димова Въззивно гражданско дело № 20234200500302 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба подадена от Г. В. В. лично и чрез адв Х. Д. И. от АК – Ловеч в качеството му на служебен защитник против решение постановено по гр.д. № 1707/2022 г. по описа на Ловешки районен съд, с което са отхвърлени, като неоснователни и недоказани, предявените от Г. В. В., ЕГН *****, понастоящем в ОЗ - Ловеч, XI група, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес: гр. София, бул. „Ген. Н. Столетов“ № 21, искове с правно основание чл. 71 ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗЗДискр., за установяване на нарушение, изразяващо се в неравностойно третиране във връзка с иззети на 28.07.2022 г. от затворническата администрация при Затвора - Плевен всесезонни обувки, тип „кубинки“, ползвани от ищеца Г. В., осъждане на ответника да преустанови твърдяното нарушение и да се въздържа в бъдеще от по нататъшни нарушения, както и да заплати на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на нарушението, в размер на 6 000,00 лева, ведно със законната лихва от датата на увреждането /28.07.2022 г./ до окончателното изплащане на сумата. Осъдил е Г. В. В. да заплати на ГД „ИН“ - София, сумата 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, като е отхвърлил искането на ГД „ИН“ за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, за разликата до пълния претендиран размер от 300,00 лева.

Във въззивната жалба на процесуалния представител се твърди, че обжалваното решение е неправилно и необосновано, основано на погрешни фактически констатации, не следващи се от всички събрани доказателства по делото, за да бъде уважена ищцовата претенция. Неправомерното действие на отнемането на обувките и неправомерното бездействие на администрацията да издаде заповед по реда на чл. 122, ал. 3 от ЗИНЗС е поставило ищеца в неравностойно положение спрямо останалите лишени от свобода, както

и унижило достойнството му когато си потърсил правата пред затворническата администрация. Счита, че е налице третиране по признак „лично положение“ по смисъла на чл. 4 от ЗЗДискр. Превратното тълкуване на чл. 225 от ЗЗД и чл. 4 от Договора за дарение от съда са довели до нелогичния извод, че дарените обувки са собственост на Затвора – гр. Плевен. Погрешно е и тълкуването, че раздадените обувки срещу подпис като всяко друго облекло в затвора, докато изтърпява наказанието могат да бъдат отнемани и то без издадена заповед за това. Предписаната от закона форма я няма, с което основателно ищецът претендира правата, от които е бил лишен, а именно да обжалва заповедта за отнемането на обувките. Твърди, че е доказана материално –правната предпоставка – бездействие на органите по изпълнение на наказанията, с което е нарушен чл. 3 от ЗИНЗС и настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца. Противното не е било доказано от ответника. Счита, че по делото безспорно се е доказало, че са налице отклонения от изискванията на чл. 3 от ЗИНЗС за осигуряване на минималните благоприятни условия за живот, като с това са причинени негативни преживявания, изразяващи се в унижаване на човешкото достойнство, морални и физически страдания в следствие на незаконосъобразно бездействие на администрацията на ГД „ИН“ в нарушение изискванията на същата правна норма. Тези преживявания излизат извън прага на строгост по чл. 3 от ЕКПОЧОС и поради това съдът следва да приеме, че ищецът следва да бъде възмезден с парично обезщетение. Моли да се отмени обжалваното решение като неправилно и необосновано и да се постанови съдебен акт, с който да се уважи предявения иск в размер на 6 000,00 лв. за периода от 28.07.2022 г. до датата на завеждане на исковата молба.

Във въззивната жалба подадена от Г. В. В. се излагат твърдения относно постановяване на съдебния акт при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, в разрез с материалноправните уредби на закона и фразиращи противоречия, при непълно интерпретиране и дефицит на изясняване на фактическата обстановка и на доказателствата по случая, при несъответствие със законите и международните правни норми, част от законодателството на Република България, ратифицирани по конституционен ред и в сила за вътрешноправните правораздавателни съдилища. Сочи, че актът на съда е необоснован и първата инстанция е лишила недопустимо ищеца от възможността да опровергае спорните фактически обстоятелства с относимо релевантни способности и доказателствени средства, което е ограничило в значителна степен способността и правото на ищеца да защити обективно и адекватно тезата си и да обори същата на ответника, съобразно изискванията на закона и императивните уредби. При формиране на вътрешното си убеждение, първата инстанция е игнорирала действителното съдържание на наведените от ищеца доказателства и не е приложила практиката на ВКС, и Европейските правоприлагащи стандарти. Моли да се отмени изцяло постановения съдебен акт.

Постъпил е отговор от въззиваемата страна ГД „ИН“ – София, чрез юрисконсулт Г. Г., с която оспорва подадената въззивна жалба. Излага становище, че правилен и обоснован е изводът на съда, че не е проявено дискриминационно отношение спрямо ищеца. Липсват данни за съзнателно извършени действия на по-неблагоприятно третиране, насочено към злепоставяне на ищеца, което е една от основните предпоставки по чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. Не е налице дискриминационен признак по чл. 4, ал. 1, тъй като не е проявено дискриминационно отношение от страна на администрацията на Затвора в гр. Ловеч спрямо ищеца. Процесните обувки са дарени на ГД „ИН“ – София, в частност на Затвора в гр. Плевен, който е станал техен собственик, а не лишеният от свобода. Ищецът не може да се разпорежда с тях и не може да ги задържа при себе си, за това процесните кубинки са били иззети от багажа му на 28.07.2022 г. и върнати в склада на затвора. Уточнява, че лицето, което е изнесло кубинките си от затвора в летния сезон е при други обстоятелства, докато е траело лечението му, а не при преместването в друг затвор. От тук се изхожда и от липсата на признак „лично положение“, за да се приеме, че е налице дискриминационно отношение. Моли да се остави в сила решението на Районен съд – Ловеч като правилно, постановено в

съответствие с материалния и процесуалния закон, и обосновано. Претендира разноски.

В съдебно заседание страните поддържат подадените въззивни жалби и отговора на въззивната жалба.

Габровски окръжен съд, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, и в съответствие с правомощията си, регламентирани в [чл. 269 ГПК](#), намира следното:

Пред Ловешки районен съд са предявени искиове с правно основание чл. чл. 71, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗДискр., за установяване на нарушение, изразяващо се в неравностойно третиране във връзка с иззети от ищеца всесезонни обувки, тип „кубинки“, осъждане на ответника да преустанови твърдяното от ищеца нарушение, да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни действия, както и да заплати на ищеца обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на нарушението, в размер на 6 000,00 лв. В исковата молба са изложени твърдения за наличието на дискриминация, на основата на „лично положение“.

В исковата молба се излагат твърдения за изтърпяване на наказание лишаване от свобода в Затвора в гр. Ловеч. В периода 28.12.2018 г.-28.07.2022 г. ищецът е търпял наказанието в Затвора- Плевен, V гр., като през 2021 г. на всички лишени от свобода в Затвора в Плевен и на служителите от надзорно-охранителния състав са били раздадени всесезонни обувки, тип „кубинки“, получени като дарение. Г. В. също получил чифт кубинки. При депозиране на молба за изнасяне на кубинките на предстоящо свиждане, същият получил отказ. При привеждането му от Затвора в Плевен в ОЗ – Ловеч, кубинките му били иззети от проверяващите багажа му, без да бъде издаден протокол за изнемването им. Сочи, че при сходни и сравними обстоятелства, лишеният от свобода М.С. също получил през 2021 г. чифт швейцарски кубинки, като след края на зимата подал молба до началника на затвора – Плевен за изнасяне на кубинките и получил разрешение. Счита, че по отношение на него е налице неравностойно третиране по признак „лично положение“ по смисъла на чл. 4 от ЗЗДискр., в сравнение с други лишени от свобода, получили процесните кубинки. Като резултат, ищецът търпял неимуществени вреди с интензивен и траен във времето характер, изразяващи се в психоемоционален стрес, дискомфорт, унижено човешко достойнство, душевно страдание и потиснатост. Позовава се на нормите на ЕКПЧОС и Протокол № 1 към нея, Конституцията на Република България, ЗЗДискр. и ЗИНЗС.

В отговор на исковата молба Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е оспорила исковете по основание и размер. Оспорила е твърденията за наличие на установено различно, по-неблагоприятно третиране на ищеца, извършено съзнателно от страна на ответната дирекция. Моли да се отхвърли исковата претенция като неоснователна и недоказана.

Настоящият състав приема, че предявените срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ искиове по [чл. 71, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЗДискр](#) са процесуално допустими и следва да се разгледат по същество.

Предмет на разглеждане са предявени искиове за установяване на нарушение на правото на равно третиране на ищеца – лишен от свобода, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в периода 28.12.2018 г.-28.07.2022 г., когато е изтърпявал наказанието си в Затвора в Плевен, в следствие на постановен отказ на затворническата администрация за изнасяне на предоставените му „кубинки“ за летния сезон и отнемането на същите при преместването му в Затвора в гр. Ловеч, с което поведение е допуснато дискриминационно отношение по признак „лично отношение“, в сравнение с другите лишени от свобода.

Съгласно [чл. 4 от ЗЗДискр](#) се забранява всяка пряка и непряка дискриминация, основана на лично положение. Разпоредбата на [чл. 3, ал. 1 от ЗЗДискр](#), законът защитава от дискриминация всички физически лица на територията на Република България, а забраната

за дискриминация действа спрямо всички при упражняването и защитата на предвидените в [Конституцията](#) и законите на Република България права и свободи /[чл. 6, ал. 1 от 33Дискр](#)/.

Правото на справедлив процес и правото на ефективни вътрешноправни средства за защита, уредени в [чл. 6](#) и [чл. 13 от ЕКПЧ](#) и защитата срещу дискриминацията, регламентирана в [чл. 6 от Конституцията](#) на Република България, осигурява равенство на хората при упражняване на предоставените от нея и закона права.

Фактите на дискриминация следва да бъдат първоначално установени в съдебния процес от ищеца, след което ответникът следва да установи при условията на пряко и пълно доказване, че правото на равно третиране не е нарушено /арг. от [чл. 9 33Дискр](#)/.

Установено е от доказателствата по делото, че Г. В. В. е осъден на наказание „Доживотен затвор“ – писмо вх. № 2774 от 11.08.2023 г. на МП Главна дирекция „Охрана“, Областно звено „Охрана“ – Габрово, а и това не се спори по делото. По време на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ в Затвора – Плевен е постъпило дарение от Евангелска методистка епископална църква в България на шест броя палети с обувки по 40 бр. в пале. Между дарителя и надарения - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ е подписан договор за дарение от 08.07.2020 г. В чл. 4 от договора е записано, че вещите се даряват с цел да бъдат предоставени безвъзмездно за нуждите на лишените от свобода и служителите по т.1 и т. 2 /служителите в Затвора, гр. Плевен и в Учебния център при Затвора, гр. Плевен/.

От представената служебна бележка по делото се установява, че на 12.10.2021 г. Г. В. В. е получил „кубинки“ № 40-41, 1 чифт и същите са били издадени на 28.07.2022 г.

Съдебната практика е последователна по въпроса, че за да е налице дискриминация, трябва да бъде установено не само по не-благоприятно третиране, но и това че то се дължи на някой от защитените признаци по [чл. 4, ал. 1 от 33Дискр](#). В конкретния случай поддържаното нарушение, изразяващо се в неразрешаване на затворническата администрация за изнасяне на предоставените на ищеца „кубинки“ за летния сезон и отнемането на същите при преместването му в Затвора в гр. Ловеч, не представлява дискриминация по признак „лично положение“. Обувките тип „кубинки“, които са били предоставени за нуждите на лишените от свобода не са станали тяхна лична вещ, поради което те не са могли да се разпореждат с тях. Настоящият състав възприема извода на първоинстанционния съд, че са останали недоказани твърденията на ищеца, че други лишени от свобода, при „сходни обстоятелства“ са изнесли своите обувки тип „кубинки“.

По делото е безспорно установено, че разлика в третирането спрямо лишените от свобода, изтърпяващи наказанието си в Затвора в Плевен по отношение на утвърдения от началника на затвора ред, не е налице. Идентичността в условията на третиране на тези лица изключва както пряката, така и непряката дискриминация спрямо ищеца по смисъла на 33Дискр.

С оглед изложеното правилен се явява изводът на първоинстанционния съд, че в конкретния случай не е налице по-неблагоприятно третиране на ищеца по признак „лично положение“, предвид наложеното му наказание „доживотен затвор“ в сравнение с останалите лишени от свобода, изтърпяващи наказанията си в същия затвор.

В заключение, предявените на основание [чл. 71, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от 33Дискр](#) искове са недоказани по основание и следва да се отхвърлят.

В обжалваното решение, Ловешки районен съд е постановил идентичен правен резултат, който като правилен следва да се потвърди.

На основание [чл. 78, ал. 3 от ГПК](#) въззиваемата страна има право на разноски. Претендирано е юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лв. Съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 25, ал. 1 от НЗПП в полза

на вззвиваемата страната следва да се присъди сумата от 100,00 лв., тъй като делото не се отличава с висока фактическа и правна сложност.

Във връзка с горното, Габровски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 195 от 22.05.2023 г. постановено по гр. д. № 1707/2022 г. по описа на Ловешки районен съд.

ОСЪЖДА Г. В. В., ЕГН *****, понастоящем в ОЗ – Ловеч, XI група да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с адрес: гр. София, бул. „Ген. Н. Столетов“ № 21 сумата от 100,00 лв. /сто лева/ – съдебни разноси за настояща инстанция, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от получаване на съобщението за постановяването му, при условията на [чл. 280, ал. 1 от ГПК](#).

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____